

Zapomenutý idol žen

Bruno O'Ya

Zjevem připomínal vikingského válečníka, vysoký, statný blondák, na němž mohly ženy oči nechat.

▲ Herec a zpěvák byl roky hvězdou východního bloku a často se objevoval na titulních stranách časopisů. Vpravo nahoře s legendární Claudií Cardinale.

Když jsem jel letos do polské Vratislavi podívat se na místa v minulosti spojená se jmény herců, kteří tam žili a byli známí i v Československu, vedla jedna z mých cest i do Drukarské ulice. Tady v letech 1967 až 1993 bydlel dnes už zapomenutý estonský herec, zpěvák, hudebník, spisovatel a bývalý úspěšný sportovec s poněkud exoticky znějícím jménem: Bruno O'Ya (69†).

Jeho jméno je často kolené i ve filmových encyklopediích; navíc byl jednou hercem a zpěvákem estonsko-švédským (otec byl Estonec a matka Švédka), jindy sovětsko-estonským, polsko-estonským a konečně jen estonským. Nejvíce filmů natočil v Polsku a v bývalém Sovětském svazu. Mimo to hrál i v NDR, kde v té době z dnešního pohledu docházelo až k humorným kombinacím: například ve westernu Smrtný omyl hrál v Polsku trvale žijící Estonec spolu s představitelem hrdinných Indiánů, Jugoslávцем Gojkem Mitićem,

který byl ve východoněmeckých westernech jakousi »konkurencí« Vinnetouovi, francouzskému herci Pierru Briceovi, žijícímu pro změnu trvale v SRN.

Hrál s Cardinale i Connerym

První roli získal Bruno O'Ya v roce 1959, úspěch a popularitu mu přinesl snímek Nikdo nechtěl umírat (1965), odehrávající se v poválečné Litvě. I po přesídlení do Polska se Bruno O'Ya cel k natáčení v Rusku. Hrál roli norského (!) radisty ve slavném italsko-sovětském filmu s Claudií Cardinale a Seanem Connerym Červený stan o záchraně vý-

pravy vzducholodi Italia, vidět jsme ho mohli i v koprodukčním sovětsko-československo-maďarském filmu Kentauři. O'Ya byl díky svým předkům typickým představitelem nordického Vikinga – skoro dvoumetrový blondák, krasavec s vysportovanými svaly. V sedmidílném československém seriálu Útek do zlaté krajiny, natočeném v roce 1977 na motivy románu Jacka Londona, hrál Bruno O'Ya dokonce hlavní roli, v níž ho předaboval Vlado Müller.

V roce 1982 hrál také v našem historicko-dobrodružném filmu režiséra Ludvíka Ráží Poslední propadne

peklu a z polských kriminálních seriálů, uváděných v Československé televizi, si možná někdo vzpomene na ten s názvem 07, hlase se!. Do českých hudebně-zábavních pořadů obsadil O'Yu poprvé režisér Ladislav Rychman. Poté už se objevoval jako zpěvák v našich stříhových hudebních filmech a seriálech, kde byl prezentován ve společnosti populárních zpěváků, a pro náš Panton dokonce nazpíval EP se čtyřmi písněmi, v nichž ho doprovázel Taneční orchestr Československého rozhlasu řízený Jaroslavem Dřevíkovským a sbor Pavla Kühna.

Miloval ženy do 35 let

Popis mnohdy divokého způsobu života tohoto herce jsem objevil v jednom pozoruhodně detailně napsaném příspěvku »pod čarou« ve filmové databázi FDb.cz. Nerad přepisuji vlastními slovy něco, co skvěle napsal někdo jiný, navíc znalý řady neznámých detailů. A proto jeden úryvek z onoho příspěvku uvádím jako citaci: „Není divu, že se kolem tohoto herce vždycky točila spousta žen... a on proti tomu neprotestoval. Ženatý byl celkem čtyřikrát a mimo prvního manželství v mládí ani jedna z žen nebyla jeho vrstevnicí. Všechny byly mladší – a to v rozmezí o 20–25 let. Sám O'Ya prý tvrdil, že žena nad 35 let jej nikdy nemůže zaujmout. Ze všech manželství však pokaždé odešel jako gentleman, jen s taškou osobních věcí a kytarou přes rameno. Tak z Estonska odešel a tak se tam po letech zase vrátil – s holýma rukama, ale hlavou plnou plánů a ideálů.“

Roku 1993 založil ve své, teď už svobodné vlasti obchodní firmu, v níž hodlal

▲ O'ya vydal několik hudebních alb a zahrál si například i v údajně prvním polském westernu Wilcze echa, který však s westernem mnoho společného neměl (vpravo dole).

zuzítkovat své zahraniční zkušenosti a kontakty. Bohužel se mu to, tak jako mnohým, nepodařilo. Po dvou letech musel vyhlásit bankrot a mimo to jej začaly sužovat i nepříjemné zdravotní potíže: kardiovaskulární onemocnění si vybíralo daň za léta usilovné práce i bujarého života. První vážné varování přišlo roku 1998 v podobě těžkého záchvatu mrtvice. Herec se téměř rok musel učit znovu chodit a mluvit, ale sotva se mu trochu ulevilo, dal se znovu do práce. Zpívat už nemohl, estonský filmářský průmysl byl v tak těžké krizi, že prakticky vůbec nefungoval, a s divadelním herectvím už O'Ya také začínat nemohl. I krajané mu náhle začali vyčítat jeho zahraniční aktivity a obraceli se k němu zády. Znechucený herec se přestěhoval do města Tartu a přijal místo pedagoga v kulturním domě – učil děti hrát šachy a na kytaru, vedl fo-

tografický kroužek a kurzy společenského chování...“

Zemřel před dvaceti lety

Poté, co už kdysi vydal autobiografii s názvem Pro miňte, jste herec?, napsal Bruno O'Ya na sklonku života ještě sbírku vzpomínek Jako host na této Zemi, jejíž závěr prý věnoval především Finům. Zemřel 9. října 2002 ve věku 69 let.

Procházel jsem fádni, mnoha stromy obrostlou Drukarskou ulicí, aniž bych se dověděl, ve kterém čísle z těch panelových domů mohl slavný Bruno O'Ya tolik let prožít. Nakonec mi to ale nevařilo. Stačilo mi, že jsem se mohl projít po této vrtislavské dlažbě, po níž chodil tak často kdysi on. ■ Ondřej Suchý

▲ Ondřej Suchý se vypravil za svým oblíbeným umělcem do Vratislavi. Právě v této ulici O'ya kdysi žil.

1/3 výška
XXXXXXXXXX